

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. december 17.
(csütörtök)

Földvári Tibor

„...MERT MOST SZEMMEL TARTOM ŐT”

Énekek: 47; 398

Alapige: Zakariás 9,1-8

Az Úr igéjének terhe a Kadrák földe ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); és Hámát is, amely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya, mint az utcák sara. Ímé szegénynyé teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. Meglátja ezt Askalon és megretten; Gáza is és igen bánkódik; Ekron is, mert megszegyenült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlan marad. Asdódban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. Kivonszom a vért szájukból és útálatosságait fogaik közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. És táborot járok házam körül, mint a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok a sarcoló, mert most szemmel tartom őt.

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk azért, mennyei Atyánk, mert az adventi időszakban minősítetten is arra emlékezhetünk, arra figyelhetünk, hogy az Úr Jézus győzelmet aratott, uralkodik és eljövendő. Köszönjük, hogy az a király jön el dicsőségesen, aki királyként vállalta a kereszthalál gyötrelmét is. Magasztalunk, Urunk, azért a kegyelemért, amelyet a mai napon is kiárasztottál ránk. Köszönjük, Urunk, hogy Jézus Krisztusban nem csak az örök életre nézve, de a földi életünkre nézve is békességünk lehet, szabadulásunk.

És megvalljuk, Urunk, hogy szükségünk van naponta bűnbocsánatodra, megújító kegyelmedre, szeretetedre. Urunk, most is azt mondjuk, hogy bocsásd meg, ha bántottunk téged vagy egymást a mai nap során. Kérünk arra, hogy a gyülekezet közösségében hadd érezzük át annak az örömét, milyen jó a te néped tagjaiként a te közeledben lenni minősítetten is itt.

És kérünk arra, hogy most is szóljon a te igéd. Amit mondasz nekünk, szeretnénk szívünkbe zárni és szeretnénk aszerint gondolkodni és élni. Szeretnénk így képviselni téged a világba, hogy valóban legyenek most is sokan olyan pogányok, akik

hozzád térnek. Kérünk téged arra, hogy a magunk helyén is és a világmisszióban is nyerd meg azokat, akik a kiválasztottak közé tartoznak, akiknek szükségük van kegyelemre.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor kéthetente szerdánként délelőtt baba-mama kör van az új épületünk nagytermében, akkor sokszor 10-15 édesanya is gyermekével vagy gyermekeivel együtt szokott lenni az ige körül beszélgetve egy órán át körül belül. Ott többször előfordult már, amikor én is részt vehettem lelkipásztorként egy ilyen alkalmon, hogy ha valami dolga akadt akármelyik édesanyának, akkor megkért, hogy nézzek már rá a kisgyermekre addig, amíg ő ki kell, hogy menjen a teremből. És ez természetesen azt jelenti, hogy ha bármi adódna, a gyermek észrevenné, hogy nincs ott az édesanyja vagy elkezdene esetleg sírni, akkor én nem az édesanya után rohanok, hanem akkor tudom, hogy a 'nézz már rá a gyermekemre' vagy 'figyelj már oda a gyermekemre' kérés az azt jelenti, hogy akkor ha olyan a helyzet, akkor menjek oda hozzá, emeljem föl. Tehát a ránézés, a szemmeltartás az nem csupán a szem feladata ilyen esetben, hanem az egész embert igénybe veszi.

Most azért akartam elmondani ezt az egyszerű életpéldát, amit én nagy örömmel szoktam egyébként mindig átélni, hogy itt a bibliai kijelentésben kétszer is hallottuk Istennel kapcsolatban, hogy ő szemmel tart. És nagyon fontos, hogy amikor Istenre vonatkoztatva mondja a bibliai kijelentés ezt a jellemzőt, hogy ő olyan valaki, aki szemmel tart, akkor tényleg benne van az ő egész lénye. Nem csak az ő szeme, az antropomorf kifejezéssel, hogy ő lát valamit, hanem mögötte van az isteni hatalom és a cselekedet is.

Zakariás próféta könyvét ahogy olvastuk, számomra nagyon megragadó lett az az egyszerű tény, hogy többször is hallottuk, hogy az Úr a szemeivel valamit tesz. Általában emlékezni szoktunk a 2. rész 8. versében arra a mondatára az Úrnak, hogy aki titeket bánt, a szemem fényét bántja, vagy a 4. részben olvastuk a próféta látomásban, hogy valami, ami Isten személyét akarja jellemezni, egy szimbolikus képpel kifejezve így folytatja: „az Úrnak szemei ezek, amelyek átpillantják az egész földet”. Használja tehát Zakariás könyve az Úr szemére való utalást, kijelentést. Miért is teszi? Erről szól a bibliai kijelentés üzenete.

Zakariás a babiloni fogság utáni időszakban prófétált Hageus próféta kortársaként, s Malakiás prófétával is egyidőben. Hageushoz hasonlóan Zakariás is a templomépítésre, a Dáriusz idejében elindult, azután abba maradt, aztán megint elindult templomépítésre, illetve lelki megújulásra bátorított. Ő is a többi prófétához hasonlóan a dicsőséges jövő reménységét hirdette meg. Amiért kissé nehéz a könyv olvasása, az az apokaliptikus irodalmi stílus, ami Dániel próféta könyve második nagy részét, illetve a Jelenések könyvét is jellemzi: képek, látomások, történelmi események mögött is lelki tartalmak. De azért láthattuk, hány és hány óvszövetségi prófécia, Jézusra vonatkozó prófécia is található ebben a könyvben.

Olyan stílusban ír, ami abban a korban jellemző volt és éppen e miatt is lett számomra fontossá ez a bizonyos kifejezés. Itt is egy kép – az Úr szeme, az Úr szemei valamit csinálnak. S ami nagyon megragadott és az adventi időszakban minősítetten üzenetté lett számomra, az ez a tény, hogy a próféta könyvnek két nagy része az első nyolc rész, ami a látomásokban leírt igei kijelentések, aztán a 9-14. részek, amik

pedig a dicsőséges messiási királyságról írnak. És a 9. rész 9. versét a virágvasárnap történetben halljuk újra: örülj nagyon, Sionnak leánya, jön a te királyod számárháton. Nem akartam most felolvasni az alapige részeként, hanem majd csupán utalni rá, de például ez a virágvasárnap beteljesedett prófécia is éppen itt a 9. részben. S ezt megelőzően halljuk Istenre vonatkoztatva ezt a gondolatot.

Az egész könyv is és ez a bibliai kifejezéssel leírt valóság – rajta tartom a szemem – azt akarja elmondani Istenről, azt az egyszerű igazságot, hogy Isten mindenhatósága határozza meg a népek és a nemzetek életét, az ő népének is az életét. A múltban, a jelenben, a jövőben is mindenek fölött ott van a mindenható Isten. Ő nem csupán mindentudó, aki mindent lát, mindent hall, mindenről tud, hanem éppen azért, mert ő lát és tud mindenről, ezért hatalommal elkezd cselekedni, irányít, az ő terve és célja szerint visz végbe mindent. Szemei rajta vannak, szemmel tartja – benne van a vigyázás gondolata is ebben a kifejezésben, isteni hatalommal vigyáz, gondoskodik. S ami itt a nyolc versben előjön, hogy akkor is, amikor ítélt – szemmel tartja és ítélt – és akkor is, amikor szabadít – szemmel tartja és szabadít. Az ítéletben szemmel tart, illetve a szabadításban szemmel tart. Ezt a két gondolatot vizsgáljuk lényegében.

Az Úr igéjének terhe – hallottuk ezt a kifejezést a legelején. Ahogy mondtam, a 9. résztől kezdődően a dicsőséges messiási jövendőt, a dicsőséges messiási királyságot akarja bemutatni. És ez Jézusban beteljesedett majd. Ezt a királyt el lehet utasítani, még a népe maga is elutasítja, de aztán Isten helyre állítja a népét és a 14. részben olvashattuk, hogy milyen fantasztikus az, amikor a békesség uralma megvalósul örökévaló módon is majd az egész földön, az új égen és az új földön.

Ezt a nagy volumenű kijelentést vezeti be tehát a 9. rész 1-8. versében. Keretbe is foglalta, ha kihallottuk: szemmel tart az 1. versben meg a 8.-ban szemmel tart. De a kezdet az Úr igéjének terhe, ami az ítéletes kijelentést tükrözi. Az Úr igéje terhe az azt jelenti, hogy ez nehéz kijelentés, olyan, ami nem könnyen elhordozható.

Az üdvtörténeti esemény láthatók színterén megvalósuló történelmi eseménye, amikor a világhatalom, a mindenkori világhatalom felvonul és elkezd harcolni és győz, és mivel győz a világbirodalom, ezért a kisebb nemzetek ítéltetnek, pusztulnak. De kiderül épp ebből a nyolc versből, hogy a mindenkori világhatalom tettei mögött az Úr van ott, az Úr vonul fel. Most itt azért, mert ítélni akarja, megalázni az ő népével szomszédos nemzeteket.

Északról dél fele halad a kijelentésben az egyes városok megnevezése: Damaszkusz az Szíria, másnéven Arám fővárosa, hallottunk föníciai városokat (Tírusz és Szidón), illetve több filiszteus várost (a filiszteusok földje Izrael és a Földközi-tenger közti kisebb rész). Pontosan az apokaliptikus irodalmi forma miatt a prófétai kijelentés vonatkozhatott még az asszír világbirodalom idején történt eseményekre is vagy a babiloni birodalom harcaira – ebben emlékszünk, Júda is ott volt, hiszen Júdát is végül elvitte Nabukodonozor király –, a méd-perzsa birodalom (Zakariás ideje), és mindegyik ott van a görög birodalomnak is a győztes hadjárata. Nagy Sándor Jézus születése előtti 4. század utolsó harmadában 332-ben vezetett hadjáratot. Ezeket a világtörténelmi írások is tükrözik. A bibliai kijelentésben a próféta utalhatott bármelyik hadjáratra. A próféta élete szempontjából a jövendőre nézve a görög birodalomnak a győzelmes hadjárata lehetett előtte. Ami viszont a lényeg: bármikor is mentek ezek a világhatalmak és győztek, mindig az Úr eszközei voltak.

Ezért vezette fel ezzel: az Úr szemmel tartja az embereket – és hallottuk –, Izrael törzseit is. Isten nem csak a szomszédos népeket ítélte – emlékezzünk vissza a többi

prófétai kijelentésre –, Isten egyszer a pogány népek ítéletéről szól, máskor pedig az ő népe megítéléséről. A legtöbbet itt most a szomszédos népek elleni kijelentésről olvasunk, de az ő népének is szüksége volt a fogság utáni időszakban is megújulásra, tisztulásra. És bizony megtörtént, amikor az Úr igazolta, hogy ha ti a fogság utáni időszakban mégis csak elfordultok tőlem, akkor meglátjátok majd, hogy mi lesz a következménye.

Olyan méretű pusztulásra nem került sor, mint ami a babiloni fogság volt vagy az asszír az északi országrésznek, de gondoljunk arra, amikor a templomépítés elmaradása Haggeus könyvében lett leírva. Isten azt mondta, hogy nézzétek meg, hogy vajon miért nem esik rendszeren az eső a földjeitekre, ki kellene próbálnotok, hogy ha felhagytok a régi természetetekhez tartozó életviteletekből és bíznátok bennem, meglátnátok az áldást is.

Szíriai, föníciai, filiszteus városok viszont – halljuk – teljesen elpusztulnak. Tíruszt Nagy Sándor tudta elfoglalni végérvényesen, tényleg fölégette. És ez a tény, hogy Tírusz elpusztult – nagyon erős várfala volt és tenger vette körül azt a szigetet, ahol Tírusz városa fölépült –, nagyon nehéz volt elfoglalni, de amikor elbukott, akkor halljuk a leírásból, hogy a filiszteusok elveszítették a reménységüket, mert amíg Tírusz – ami a filiszteusok földje szempontjából északra van – áll, addig minket nem tud igazán támadni a nagyhatalom, védettségekben vagyunk. De ha elpusztult, akkor most már bennünket is támadhat az ellenség, mert nincs védelem. A filiszteusok bíztak tehát a szidóni városban, de elveszett, oda a reménységünk.

A pogányokon nem csodálkozunk, hogyha nem az Úrban bíznak, az a természetes. De amikor nekik is valami ítéletes esemény történik, akkor kiderül, hogy oda a reménység. És a prófécia azt emeli ki, hogy ez az Úr ígéjének a terhe, és hallottuk a leírásban, hogy az Úr cselekszik. Az Úr szemmel tart, mert ítél.

Viszont azt is hallottuk, hogy miközben zajlik ez az ítélet, akkor a szomszédos pogány népek maradéka a végén mégis az Úré lesz. Életben maradnak ezekből a népekből is, és Istenünké lesz a maradékuk. Ez azért fantasztikus kijelentés, mert a 'maradék' gondolat az Ószövetségben általában az Úr népére, Izrael vagy Júda népére, de most inkább használjuk az Izrael népe kifejezést – itt is ezt hallottuk –, az Izraelben benne van a teljes 12 törzs, egyben látja az ő ószövetségi népét az Úr. Emlékszünk, hogy ha ítélte is az Úr az ő népét, a maradék mindig megmaradt, megszabadult.

A maradék azonban most a pogányok. A pogányok maradéka az Úré lesz, a mi Istenünké lesz. Ítélt az Úr, pusztít, megaláz pogány nemzeteket, de közben nem csak az a célja, hogy elveszenek, hanem az isteni terv, cél megmutatja, pontosan azért, mert szemmel tartja az Úr, hogy ő az ítélet közben maradékot akar a pogányok közül magának. Világpolitikai események zajlanak, jön az ellenség, a nagyhatalom, pusztít, de mivel az Úr szemmel tart, a nagyhatalom mint eszköz csak annyit tehet ezek ellen a népek ellen is, amit az Úr megenged. És az egész mögött ott van ez a cél, hogy maradjon maradék a pogány nemzetek közül is.

A folytatásból kiderül, hogy azért is, mert Isten messiási ígéretet akar beteljesíteni. Korábban mindig itt a 9. vershez kapcsolódóan voltam hálás az Úrnak, hogy igen, a messiási ígéret, és milyen jó, mert az Úr népe tudja, hogy van királya. Így az első nyolc vers említett kifejezése szempontjából mondott kijelentés azonban nem csak az Úr népét hangsúlyozza, hanem azokat a nemzeteket is, akiket éppen hogy ítél az Úr, de az ítéletében ott a kegyelem: az ő maradékuk az Istené lesz, az Úré. Ezért

olyan bátorító a kifejezés, ami a 8. versben ott van szintén: „mert most szemmel tartom őt”.

Itt már nem csak az Úr népére vonatkozik a kijelentés, hanem az Úr népére mint akihez már a pogányok is csatlakoztak. Isten az ószövetségi népét, Izraelt úgy szabadította meg sokszor, hogy ítélte a szomszédos nemzeteket vagy a mindenkori világhatalmat. Ez egy nagyon fontos igei gondolat az Ószövetségben, persze az újban is: Isten ítéli az istentelen pogányokat, mert az ő népét akarja szabadítani. Ez a kijelentés azonban tovább mutat. A messiási ígéretek miatt lássuk azt is, hogy igen, szabadít az Úr, az ő népét mindenképp szabadítani akarta, de szabadítani akarja a pogányokat is. Nem csak a múltban, hanem a jelenben és a jövőben is.

Zakariás kora előtt – tehát ez a Jézus születése előtti 5. század – emlékszünk-e olyan pogányokra, akik az Úr népe tagjai lettek? Akik Ábrahám utódaihoz csatlakoztak hit szerint is? Tehát a Krisztus születése előtti 5. század előtti időszakban. Most gondoljunk a mózesi könyvekre, Józsué könyvére, Bírák könyvére, Rúth könyvére – ez már segítség is, hiszen Rúth is moábita volt –, Ábrahámhoz kapcsolódóan rokoni kapcsolatuk volt, de mint moábita, pogány volt Rúth. Vagy Ráháb, aki meg jerikói, istentelen, pogány, parázna asszony volt, de már az Úrban bízó. És ők azok, akiknek a neve ott van az Úr Jézus nemzetségtáblázatában is. Hogyha pedig a Sámuel könyveire gondolunk vagy a Királyok könyveire, akkor látjuk, hogy az Úr hogyan munkálkodott a pogányok között is.

Itt Zakariás a babiloni fogság utáni időszakra nézve akarja felragyogtatni, hogy Isten szabadítani akar, maradékot akar magának. Továbbment az isteni elgondolás, cél, cselekedet annál, hogy ítélek, ítélet közben menteni akarok, szabadítani és így szemmel tartom őt. S mivel ezt teszi Isten, ezért olvastuk azt, hogy a vért a szájukból kiveszi. A pogány bálványimádásos szertartásokon bizony volt, amikor vér került a szájukra – bocsánat a kifejezésért, de itt van a Bibliában. Vagy tisztátalan, utálatos dolgok kerültek megevésre – azok is a szájba. És azt mondja, hogy nem lesz ilyen vér a szájukban, nem lesz utálatos étel a szájukban azért, mert most már ezek a népek, a maradék ragaszkodik az Úr ígéjéhez, az Úr törvényéhez, most már aszerint akarnak ők is áldozatot bemutatni, ahogy az Úr ígéjében, a mózesi törvényekben is ki van fejtve, kijelentve.

Hallottuk azt is, hogy ezek közül a népek közül mint egy törzsfő vagy fejedelem Júdában. Júda a messiási törzs. Törzsfő, fejedelem Júdában. Olyanok azok az emberek, akik a maradékhoz tartoznak, olyanok ezek a népek... Most gondoljunk bele, a filiszteus Góliát a leghíresebb, aki ellen Dávid harcolt. A filiszteusok szinte mindig a korábbi történeti leírásokban az Úr népe ellenségei voltak, mindig ellene volt Istennek a népe és az Úr maga. És gondoljunk bele, hogy az ilyen filiszteusok közül – ezt mondja – törzsfő, fejedelem Júdában. Tehát mintha a messiási ős is lehetne akár, mert aki fejedelem Júdában, az a Messiás őse is lehet.

Azután azt mondja, hogy olyan lesz mint a Jebuzeus. Jebuzeusok laktak Jeruzsálemben, amikor Dávid elfoglalta, ők pogány népek voltak, és amikor elfoglalta Jeruzsálemet Dávid, ez lett az Úr fővárosa, ahova a szent láda került, ahol a templom fölépült. De mikor ezt mondja itt a kijelentés, hogy olyan lesz mint Jebuzeus, arra utal, hogy a jebuzeusok közül is voltak, akik az Úr népébe olvadtak bele, az Úr népe tagjai voltak már korábban. Tehát fejedelem, törzs, törzsfő Júdában, illetve olyan mint a Jebuzeus, mondhatnánk így is: olyan mint aki Jeruzsálemben lakik, tehát az Úr népe fővárosában.

Gondoljunk arra, amikor Nehémiás idejében a fővárost be kellett tölteni lakosokkal, mert sokan nem akarták felvállalni a fogság után, hogy a fővárosban lakjanak, de hát ahol az Úr temploma majd áll, ott ne legyen egy üres város! Hát az legyen tele! Hiszen majd Jeruzsálemben fog az Úr Jézus megáldoztatni, illetve a mennyei Jeruzsálem a Jelenések könyvében bemutatja, hogy ahol az Úr ott van, ott teljes az Úr népének a létszáma. Ezeknek a maradéknak tehát nem csak a hite, hanem a viselkedése is megváltozik. Olyanok, mintha az Úr népéhez tartoztak volna mindig is. Többé nem ellenségek.

S olyan bátorító, hogy az Efézusi levélben Pál apostol ott a 2. részben ezt a gondolatot emeli ki, hogy nincs többé ellenségeskedés a zsidók és a pogányok között, mert az Úr Jézus ezt egyszer s mindenkorra elrendezte: ő a mi békességünk. A zakariási próféciában látjuk előre meghirdetve ezt. De újra kiemelem, hogy a zakariási prófécia kijelentése: múlt, jelen, jövő szempontjából az Úr szemmel tart. A múltban is, a jelenben is – Zakariás jelenében – és a jövőre nézve is.

Azok a szomszédos pogány népek, akiknek ítéletni kell, mert milyen gonoszok, amíg nem az Úréi, mennyire bántják az Úr népét, de az ítélet közben az Úr megtartja a maradékot és a maradék az Úré, Istenhez tartozik, tehát többé nem ellenség. S mivel Isten szemmel tart, ezért már nem csak az ő népét védelmezi – mondja itt a kijelentésben –, hanem ezeket a pogányokat is. „Tábort járok házam körül”, táborba szállok házam védelmére. A ház mindenképpen jelentheti az Úr templomát, de mindegyik kommentáríró azt jegyezte meg, hogy itt a ház, ez az Úr földjét jelenti. Azt a földet, ahol az Úr uralkodik, Isten országa. Ebbe tartoznak bele ezek a pogányok is most már.

Így van a 8. versben: „... mert most szemmel tartom őt”. Mert most. Ez az üdvtörténeti jelen. Az üdvtörténeti jelen, amelyik Isten üdvtörténeti múltbeli tettei által valósult meg, és ami meghatározza Isten jövőbeni üdvtörténeti tetteit. Most valamit az Úr tesz, szemmel tart, mert a múltban is sok mindent cselekedett – lásd ítélt, de közben kegyelemmel. És mit tesz a jövőben? A messiási ígéretnek kicsúcsosodása ott lehet rögtön a 9. versben: „örülj nagyon Sionnak leánya”. Mert hát Jézus valóban eljött, mi már ezek után vagyunk. Nekünk az Ószövetség ezért ószövetség, mert már az új szövetség is ott van számunkra a bibliai kijelentésben. Tehát a jelen, múlt, jövő Isten üdvtörténeti tettei szempontjából, szemmel tart, úgy cselekszik mindenható módon nem csak az ő népe, hanem a pogányok életében is. Az Úr tábor jár, védelmezi, őrökdi fölötté. „... mert most szemmel tartom őt.” Azért cselekszik így Isten, mert készíti a Messiás érkezését.

Mivel adventi időszakban vagyunk, ezért a 9. vers drága prófétaí kijelentés, ami beteljesedett virágvasárnap a szó szoros értelmében, hiszen Jézus tényleg számárháton ülve vonult be Jeruzsálembé, de most egyszerűen mondjuk így, hogy az Úr Jézus így vonul be Jeruzsálembé, mint békesség királya, számárháton, alázatosan, azért, hogy az ő istenemberi személyében menjen végbe az, amiről itt a zakariási prófécia beszél: jön majd a messiáskirály, a békesség királya. Őt el lehet utasítani. A pogányok is elutasítják, meg az ő népe is elutasítja. Meg is ölik. Ami a legdurvább, hogy maga Isten is elutasítja. Isten, amikor ítéli Jézust – szemmel tartom az ítéletre. Ezért el kell fordulni az Istennek attól a messiási személytől, aki ott az átokfán függ és ott van rajta a bűn. Ő nem méltó arra, hogy az Isten fia legyen. Pedig az, de semmi köze nem lehet az Istenhez, hiszen őt ítélni kell.

Az Úr Jézuson tehát ott az ítélet, a 'szemmel tartom őt ítéletre' vonatkozó kijelentése, igazsága, és amikor Jézus kimondja, hogy elvégeztetett, akkor ez megtörté-

nik. S ott van az Úr Jézuson a 'szabadításra vonatkozó szemmel tartom' valósága is, hiszen az Úr Jézus dicsőségesen föltámad. Őáltala lehet szabadítás. Egyáltalán ő általa lehet megújulása az Úr népének is, meg őáltala lehet – Jézus által – a pogányoknak szabadulás. A 9. vers fényében az első nyolc vers messiási ígérete mutat tehát erre a Messiáskirályra. Szemmel tartom őt ítéletre, szemmel tartom őt a szabadításra. Jézusban mindez beteljesedik. Ezért lehetett Zakariás idején is az üdvtörténeti múltban meg az üdvtörténeti jövőben szabadulás. Ezért lehet nekünk is az Úrra így tekinteni.

Mi várjuk az Úr Jézus eljövetelét, elvégeztetett minden, de most is áll, hogy amit Isten tett az üdvtörténeti múltban – ráadásul Jézusban elvégeztetett minden –, az a mostani üdvtörténeti jelen 'szemmel tartom tetteit' isteni személynek a tulajdonságait igazolja, ma is ilyen az Isten, És amíg nem jön el Jézus, addig mi is tapasztalhatjuk az üdvtörténeti jövő reménységét. Egyszerűen fogalmazva: ma is a filiszteusok, a sírek, a föníciaiak és lehetne sorolni most itt az ószövetségi kijelentés nemzeteit – fogalmaztam meg. Szírekről hallunk a televízióban, igaz? Asdód városa a Cselekedetek könyvében Azótusz. Lehetne mai pogány, úgymond nem keresztyén nemzeteket mondani, akiket lehet, hogy ítél az Isten ma is vagy ítéli Isten az ő népét is. Lehet, hogy az, ami ma történik a világban, az úgymond keresztyén Európának a nagyon súlyos ítélete. Az Úr ítélhet, mert szemmel tart vagy szabadít, mert szemmel tart.

Egy biztos, hogy ő tudja, hogy mit tesz. Az a kérdés, hogy mi látjuk-e az Urat, hogy ő tudja, hogy mit tesz és rá merjük-e bízni magunkat is mindenképpen, de rá merjük-e bízni azokat a nemzeteket, akik lehet, hogy nekünk is ellenségesek, lehet, hogy úgy érezzük, hogy na, végre. De amikor az Úr az Úr Jézus eljöveteléig ítél, bárkikor vonatkozhat ugyanúgy, hogy megaláz, megítél istenteleneket, de azért, hogy a maradék megmeneküljön és az Úrhoz térhetnek. Ez nem csak a pogány népek közötti misszionáriusok reménysége, hanem ez itt nekünk Magyarországon is reménység kell, hogy legyen. Lássuk így az Urat, aki a történelmi események mögött tudja, hogy mit akar tenni, szemmel tart és mindent aszerint cselekszik.

És képviseljük őt. Ha lehetőség van, képviseljük őt. Amikor esetleg látjuk, hogy valamelyik ellenség, aki megaláztatott, lehet, hogy csak egy szó, csak egy mondat és közben Isten megnyeri magának. Ma is vannak olyanok, akik teljesen távol vannak az Úrtól, de egyszer csak az Úr népe tagjaivá lesznek. Lehet, hogy mi is ilyenek voltunk. És az Úr szemmel tart, bátorít is bennünket, akik az Úrei vagyunk, most csak a kifejezéseket kimondom, amire már utaltam is: aki titeket bánt, a szemem fényét bántja. Az Úr nem csak az ő népét, nem csak a pogány nemzeteket tartja szemmel, hanem hallottuk a 4. részből, az egész földet szemmel tartja. Mindent úgy irányít az egész földön, hogy az ő népének áldás legyen és szabadítás. Őrzi az ő népét mint a szeme fényét – ugyanaz a kifejezés van a Mózes 5. könyvében is: „Puszta földön találta őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét”. A Zsoltárok könyve 32. részében pedig a 8. versben az áll: „szemeimmel tanácsollak téged”. Az Úr vezet, véd, vigyáz az övéire – mindegyik v betűvel kezdődik –, azért, mert szemmel tart.

Az igei üzenetben nem csak arra akar bennünket bátorítani, hogy erre az Úrra bizzuk a személyes életünket, családjunkat, gyülekezetünket vagy népünket, hanem arra is bátorít, hogy merjünk erre az Úrra bízni olyan népeket, nemzeteket, személyeket, akik talán most még ellenségek, de az Úr megnyerheti őket, mert Jézus Krisztus győzelmet aratott. Jézus jövetelét várva ezzel a lelkülettel képviseljük az Urat, bizzunk benne és merjünk rábízni azokat, akik még nem az övéi.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy a te isteni mindentudó és mindenható voltod az Úr Jézus számára mégis azt jelentette, hogy nem volt lehetséges más módja a szabadításnak, az üdvösségnek, egyedül az Úr Jézus halála, megítélése. Dicsőítünk azért, Atyánk, téged, hogy az egyszülött Fiút adtad, őt ítélted, hogy így szabadíts. Köszönjük, hogy hozzád térhattünk mi is. Nagyon bánjuk, Urunk, a régi életünket, amit nélküled éltünk, de köszönjük, hogy te határozol meg mindent azóta az életünkben.

És kérünk arra, hogy valóban hittel merjünk rád tekinteni akkor, amikor esetleg látjuk vagy talán érezzük is az ellenséget, szeretetlenségét, istentelenségét. Urunk, őrizd meg bennünket attól a lelkülettől, amibe Izrael népe sodródott akár az Ószövetségben vagy Jézus idejében. Kérünk arra téged, hogy a mentő, könyörülő szeretet legyen a szívünkben és ezzel a hittel tudjunk imádkozni misszionáriusainkért is meg azokért, akikkel kapcsolatba kerülünk, akik között mi képviselhetünk téged.

Köszönjük, Urunk, hogy a pogányok között is van maradék. Köszönjük, Urunk, hogy magyar népünk is hozzád térhetett, ugyanakkor megvalljuk, hogy most is szükség van a magyar népünknek is megtérésre, hozzád térésre. Kérünk, Urunk, könyörülj meg a mi népünkön, vezetőinken is. Kérünk arra, Urunk, hogy Európán is könyörülj meg, hogy hozzád térjen, hogy ne kelljen elpusztítanod.

Imádkozunk azért, Urunk, hogy Jézus eljöveteléig mi is lehessünk hűséges követek. Merjük föl vállalni azt, Urunk, hogy juhokként megyünk a farkasok közé.

És kérünk arra, könyörülj meg Kárpátalján, ottani magyarokon, hívő testvéreinken, az ott lakó népeken, nemzeteken és adj ott békességet.

Köszönjük, Urunk, hogy irgalmadba, kegyelmedbe ajánlhatjuk betegeinket, kórházban levő testvéreinket, akik műtét előtt vagy után vannak. Számukra is hadd lehessen a 'te szemmel tartod' bátorító kijelentésed vigasztalás. Hadd érezzék át, Urunk, hogy valóban tartod őket, megtartod. Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, az Úr Jézusért.

Ámen.

398. dicséret

1. Úr lesz a Jézus mindenütt, Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a messze tengerig, Hol a hold nem fogy s nem telik.
2. Őnéki mondjunk hó imát, Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat légyen szent neve, Minden napon dicsérete.
3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!
4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.
5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.